

Grunnskolelærerutdanning i Stavanger i 70 år – eit historisk tilbakeblikk

Av Sigmund Sunnanå

Innleiing

Lærerutdanning er noko av det mest meiningsfulle ein kan driva på med. Det er ei stor og viktig oppgåve å utdanna lærarar som skal formidla kunnskap, verdiar og haldningar og påverka barn og unge i deira personlege og faglege utvikling. Lærerutdanninga har stor samfunnsmessig verdi og er omfatta med stor politisk og samfunnsmessig interesse. Det har vore og er ulike meiningar og strid omkring lærerutdanninga for grunnskolen. Doktorgradsavhandlinga til Sissel Østrem har tittelen: «En umulig utdanning for et umulig yrke».

Utdanninga har vore stramt styrt gjennom lover, studieplanar, forskrifter, budsjettvedtak og tildelings- / oppgåvebrev frå departementet. Lærerutdanninga i Stavanger har, som dei andre lærerutdanningane i vårt land, måtta innretta seg etter dei politiske «vindane» til kvar tid. Historia om den nasjonale utviklinga av lærerutdanninga er også historia om utviklinga av denne utdanninga i Stavanger.

I dette oversynet har eg prøvt å nemna litt om formelle rammer, innhald og organisering av lærerutdanninga og om forholdet mellom lærerutdanninga og grunnskolen. Den historiske utviklinga har eg delt i fire periodar: Stavanger lærarskole 1954 – 1975, Stavanger lærarhøgskole (SLH) 1975 – 1994, Lærerutdanninga ved Høgskolen i Stavanger (HiS) 1994 – 2005 og Lærerutdanninga ved Universitetet i Stavanger (UiS) 2005 -.

Stavanger lærarskole 1954 - 1975

I åra etter krigen var det stor auke i barnetalet. Det kom styrkingstiltak i folkeskolen, og framhaldsskolelova frå 1946 førte til at dei fleste unge gjekk meir enn sju år på skole. Dette førte til stort behov for lærarar. I tillegg til dei eksisterande lærarskolane oppretta derfor regjeringa Statens lærarskoleklassar i ei rekkje byar. Etter initiativ frå Bystyret i Stavanger blei også Stavanger tidelt slike klassar. I budsjettproposisjonen rekna departementet med at ordninga ville vara i fire år.

Statens lærarskoleklassar i Stavanger blei opna med ei enkel tilstelling i Ynglingens lokale på Madlaveien 1. september 1954. Konstituert rektor Frik Hougen, nokre få lærarar, 60 studentar og nokre gjester var til stades. Dette var den første opninga av ein offentleg utdanningsinstitusjon i Rogaland som bygde på examen artium.

Lærerutdanninga fekk først to klasserom og eit rom til kontor på Kannik skole. Undervisninga i fleire fag, til dømes praktiske og estetiske fag, måtte leggjast til andre folkeskolar i byen. I dei først åra hadde lærerutdanninga eit omflakkande tilvære før

ho i 1961 fekk ei meir fast plassering på Nylund skole. Då Stortinget i 1965 vedtok at lærarskoleklassane skulle bli permanente lærarskolar, blei det i Stavanger aktuelt å få eige bygg. I 1972 kunne lærarutdanninga flytta inn i nytt bygg på Ullandhaug. Rektor Hagbard Line gjorde ein stor innsats for å få reist dette bygget som i dag har namnet: Hagbard Line Huset.

Departementet hadde lagt stramme restriksjonar på utforming og pengebruk. Skolen hadde fått utvida oppgåver med førskolelærarutdanning og vidareutdanningseiningar i fleire fag. Seinare kom også praktisk-pedagogisk utdanning. Alt ved innflyttinga var derfor bygget for lite, og ein måtte ta i bruk brakker og ha undervisning både på dag- og kveldstid. Først i 2005 blei bygget utvida slik at lærarutdanninga fekk meir føremålstenlege lokale. I 1985 blei det gamle skolehuset på Sør Fogn flytta med helikopter til lærarhøgskoleområdet. Det har ennå plass blant universitetsbygga.

Lærarskolelova frå 1938 og undervisningsplanar frå 1939 la detaljerte føringar for mål, innhald, organisering, arbeidsmåtar og vurdering, inkludert eksamen. Utdanninga skulle kvalifisera for undervisning i den 7-årige folkeskolen etter Normalplanen frå 1939. Det kunne opprettast 2-årige studentliner som bygde på examen artium og 4-årig line som bygde på opptaksprøve for elevar utan examen artium. Studentlinene kunne vera anten ei vanleg line eller ei line med engelsk som spesial fag. Studentane/elevane skulle få opplæring i alle fag og oppgåver for lærarane som var nemnde i Normalplan for folkeskolen frå 1939.

For lærarutdanninga var det detaljerte reglar om organiseringa av utdanninga og om det faglege og pedagogiske opplegget. Det var til dømes bestemt kor mange timar med undervisning det skulle vera i kvart fag, obligatorisk frammøte for studentane/elevane til 36 timar i veka, oppgåver som skulle leverast i kvart fag og retningslinjer for vurdering og eksamen. Lærarutdanningsrådet arrangerte nasjonal skriftleg eksamen i norsk og pedagogikk. På 4-årig var det også eksamen i rekning og romlære. Lærarutdanningsrådet stod for trekking av fag og oppnemning av sensorar til munnleg eksamen ved lærarskolane.

På landsbasis var det svært god søknad til lærarutdanninga. Til studentlinene var det årleg ca. 6000 søkjarar til ca. 2000 plassar. Ein måtte ha topp karakterar frå examen artium og gjerne tilleggspoeng for å bli teken opp til dei mest populære lærarskolane. Opptaket til den 4-årige lina blei gjort lokalt på den enkelte skole. Det møtte jamt over ca. 120 til opptaksprøva som konkurrerte om 30 plassar. På 1960-talet kom det mange nye gymnas rundt omkring i landet. Dette gjorde at grunnlaget for den 4-årige lina etter kvart fall bort.

Forsøkslova frå 1954 og folkeskolelova frå 1959 la grunnlaget for å driva forsøk med å utvikla ein felles obligatorisk 9-årig grunnskole. Denne skolen skulle erstatta folkeskolen, framhaldsskolen og realskolen. På slutten av 1950-talet og på 1960-talet kom det derfor ein intens forsøksperiode med å prøva ut ulike opplegg for den nye grunnskolen. Erfaringane frå forsøka gav grunnlaget for ny lov om grunnskolen i 1969. Hovudmønsteret for skolen blei eit barnesteg, 1 – 6 og eit ungdomssteg, 7 – 9. Dette medførte at mange av dei små grendeskolane blei lagde ned og elevane overførte til nybygde skolar på sentrale stader. I somme kommunar fekk ein eigne skolar for barnesteget og for ungdomssteget, i andre fekk ein skolar som hadde både

barnesteg og ungdomssteg, 1 – 9. I byane og større tettstader blei det vanlege mønsteret eigne barneskolar og ungdomsskolar.

Også i lærarutdanninga kom det forsøk med å tilpassa lærarutdanninga til ein obligatorisk 9-årig skole. Forsøka omfatta både struktur og innhald i den 2-årige utdanninga og 3-årig samanhengande utdanning. Det var stort behov for lærarar på ungdomssteget. Mange lærarar med 2- eller 4-årig utdanning i folke- og framhaldsskolen ønskte å ta vidareutdanning som kvalifiserte for undervisning på ungdomssteget. Mange lærarskolar utvikla derfor planar for forsøk med årseiningar (60 poeng) i teoretiske og i praktiske og estetiske fag.

Stavanger lærarskole hadde først berre 2-årig vanleg line, men fekk etter kvart også 2-årig line med engelsk som spesial fag og 4-årig line. Rektor Hagbard Line hadde hovudfag i engelsk, undervist i faget og gitt ut lærebøker. I 1964 fekk han utvikla planar for eit forsøksopplegg med årseining i engelsk. Seinare på 1960-talet blei det laga planar for årseiningar i kristendomskunnskap, musikk, norsk og spesialpedagogikk. På 1970-talet fekk ein i tillegg halvårseiningar (30 poeng) i dei fleste teoretiske og praktiske og estetiske faga i grunnskolen.

Ved lærarskolane var det stor sosial og kulturell aktivitet. Dette blei sett på som ein del av lærarutdanninga fordi mange lærarar fekk sosiale og kulturelle oppgåver i bygd og by.

Stavanger lærarhøgskole 1975 – 1994

1960-, 1970- og 1980-tallet er av somme kalla «gullalderen» i norsk lærarutdanning. Den nye lærarutdanningslova frå 1973 medførte eit tidarvende i norsk lærarutdanning. Utdanninga skulle nå kvalifisera for undervisning i heile den 9-årige obligatoriske skolen. Det var god tilgang på kvalifiserte søkjarar, og stor konkurranse om studieplassane. Lova opna for større autonomi og råderett i interne administrative og faglege spørsmål, til dømes utarbeiding av lokale fagplanar som bygde på offentlege rammeplanar, vurdering og eksamen. Lova bestemte at utdanninga skulle vera på høgskolenivå, ha eit omfang på tre år og byggja på examen artium/vidaregåande opplæring eller tilsvarande grunnlag. Dette gjorde at studenttalet auka, lærarutdanninga fekk mange nye dugande lærarar, nye planar og organiseringsmåtar av utdanninga skulle etablerast. Dette medførte mange intense diskusjonar om aktuelle spørsmål som galdt utdanninga og stor fagleg aktivitet ved lærarskolane. Dei økonomiske rammene var gode.

Eit regjeringsoppnemnt utval, Studieplan- og reglementsutvalet, laga opplegg for organisering av utdanninga og rammeplanar for lærarutdanningsfag for faga i grunnskolen. Utvalet la erfaringane frå den omfattande forsøksverksemda i lærarutdanninga til grunn for arbeidet sitt. Opplegget for organisering av allmennlærarutdanninga og rammeplanane for faga er trykte i NOU: 1974:58 og blei gjort mellombels gjeldande frå 1976. Utdanninga skulle ha ein utprøvsperiode og vera grunnlag for ein meir permanent studieplan som kom i 1980.

I allmennlærarutdanninga skulle pedagogisk teori og praksis ha eit omfang på eitt år og ei fagleg didaktisk innføring i faga i Mønsterplanen for grunnskolen. Fagstudia var ordna i kvartårseiningar (15 poeng), halvårseiningar (30 poeng) og årseiningar (60

poeng). Kristendomskunnskap, norsk og eit praktisk eller estetisk fag skulle til vanleg vera obligatoriske. Studentane skulle kunne velja fagstudium med tanke på undervisning på barnesteget eller ungdomssteget, dvs. dei kunne koma ut med ein fagkrins frå 4 – 6 fag. Vitnemålet skulle gi informasjon om kva for undervisningsoppgåver den enkelte var best skikka til å ta seg av. Utdanninga skulle vera mest mogeleg samordna og innsikta mot undervisning i grunnskolen.

Stavanger lærarhøgskole hadde ei populær utdanning med god tilgang av kvalifiserte søkjarar. Høgskolen hadde også eit godt kvalifisert personale som nå fekk mange nye og dugande medarbeidarar. På 1970- talet blei det gjort eit omfattande arbeid med å laga til studieopplegg for den 3-årige utdanninga og lokale fagplanar med utgangspunkt i lova og rammeplanane i NOU 1974:58. Dette omfatta mellom anna tilbod om års- og halvårseiningar både som grunn- og vidareutdanning. På desse einingane kunne ein såleis ha både lærarstudentar og erfarne lærarar som tok vidareutdanning. Både fagleg og pedagogisk var dette ein god kombinasjon.

I spesialpedagogikk blei det utvikla planar først på 2. avdelingsnivå og seinare på hovudfagsnivå. Hovudfagtilbodet blei godkjent av departementet i 1986. Dette var det første hovudfagtilbodet ved ein offentleg utdanningsinstitusjon i Rogaland. Torleiv Høien og Erling Roland var dei første med tilknytning til lærarutdanninga som tok doktorgrad. Seinare har mange i lærarutdanninga teke ein slik grad.

I samarbeid med LO og NHO blei det laga eit studietilbod i Arbeidslivskunnskap på 30 studiepoeng der prosjektarbeid var sentralt. Somme lærarar som tok dette studietilbodet, laga elevbedrifter saman med elevar på sine skolar. Dette blei seinare utgangspunktet for eit nasjonalt prosjekt om elevbedrifter og entreprenørskap som blei satsingsområde både i grunnskolen og i vidaregåande opplæring. Entreprenørskap er i dag eit emne i læreplanane for begge skoleslaga.

På slutten av 1970-talet tok nokre studentar med Per Inge Torkelsen, Steinar Lyse og Dag Schreiner med fleire initiativ til å laga revyar. Dette var grunnlaget for det seinare så kjende *Løgnaslaget*.

Forskning og utviklingsarbeid

I lærarutdanningslova frå 1973 står det at lærarhøgskolane skal gi etterutdanning og driva forsøks- og utviklingsarbeid i lærarutdanninga og i skoleslag som dei utdannar lærarar for. Ved SLH blei det oppretta ei eiga avdeling som skulle ta seg av denne oppgåva (FEI-avdelinga). Særleg på 1980-talet dreiv denne avdelinga ei omfattande verksemd som årleg omfatta etterutdanning i form av kurs/konferansar om faglege og pedagogiske emne for 3500 – 4000 grunnskole- og førskolelærarar. Det meste av etterutdanninga og utviklingsarbeidet skjedde ved høgskolen i Stavanger, men mykje blei også lagt til kommunar og enkeltskolar. Innleigde førelesarar og lærarar på høgskolen stod for undervisninga. Lærarane på høgskolen kunne på denne måten få nær kontakt med lærarar i barnehage og skole. Gjennom denne kontakten kunne dei få praktisk kunnskap om kvardagen i barnehagen og skolen og ta med seg problemstillingar som kunne nyttast i undervisninga på høgskolen.

For å styra og koordinera den utoverretta aktiviteten hadde høgskolen eit kontaktutval der Skoledirektøren i Rogaland, Fylkesopplæringssjefen i

fylkeskommunen, og ein representant for kommunane og ein frå lærarorganisasjonane var med.

Avdelinga stimulerte til forskning og utviklingsarbeid internt på høgskolen og gav rettleiing til slikt arbeid, også på doktorgradsnivå. Det blei også gitt ut eit informasjonsblad med lærar- og studentarbeid som kunne vera nyttige for lærararbeidet i barnehage og skole. Denne avdelinga blei eit mønster for tilsvarende avdelingar ved andre lærarhøgskolar. Senter for Leseforskning og Adferdsforskning starta ved denne avdelinga. Dei blei seinare «bein» for etableringa av Universitetet i Stavanger. I dag er dei store spesialpedagogiske senter som driv forskning, utviklingsarbeid og formidling på høgt nivå både lokalt, nasjonalt og internasjonalt.

SLH gav også tilbod om desentralisert grunn- og vidareutdanning fleire stader i fylket. Lærarar og andre kunne med dette få utdanning kombinert med jobb på heimstaden. Samtidig fekk lærarane ved høgskolen gjennom dette nær kontakt med lærarar i grunnskolar ulike stader i fylket.

I 1992 bestemte Stortinget at allmennlærerutdanninga skulle vera 4 år. Dei lokale planane blei fornya og tilpassa den nye ramma. Høgskolen hadde ry på seg for å gi ei aktuell og god lærarutdanning med mange kvalifiserte søkjarar. Men utover på 1990-talet gjekk talet på kvalifiserte søkjarar ned og lærarutdanninga gjekk inn i ein meir turbulent periode.

Forholdet mellom Stavanger lærarhøgskole og Rogaland distriktshøgskole (RDH).

Tilrådingane frå Ottosen komiteen om etablering av *distriktshøgskolar* førte til stort politisk engasjement for å få ein slik institusjon til eige fylke. Stortinget vedtok i juni 1969 at det skulle vere prøvedrift med distriktshøgskolar mellom anna i Stavanger.

Det første studietilbodet ved distriktshøgskolen her var ei 2-årig økonomisk/administrativ utdanning. Men talet på studietilbod auka raskt. SLH hadde årsstudium i engelsk og norsk. I 1971 blei det gjort ein avtale mellom SLH og RDH om eit samarbeid om desse studia. Begge institusjonane skulle bidra med lærarkrefter, og ein skulle samordna faglege opplegg. SLH skulle ta opp lærarar som ønskte vidareutdanning. RDH skulle ta opp andre studentar som fylte dei generelle opptakskrava. I praksis betydde dette at studiet ved SLH hadde ei litt anna innretning ved at metodikk og praksis var ein del av studiet. Særleg i engelsk blei det etter kvart eit nært samarbeid mellom lærarane ved dei to institusjonane.

Eitt problem ved dette samarbeidet var at lærarane ved dei to institusjonane hadde ulike arbeidsvilkår. I samband med tilsetjing blei søkjarar til lærarstillingar ved RDH vurderte av sakkunnige komitear på same måten som ved universiteta. Dette gav høgare prestisje enn den vanlege tilsetjingsmåten i offentleg verksemd som ein hadde ved SLH. Dessutan låg det i stillingane ved RDH at lærarane kunne driva forskning. Dei hadde også eigne kontor i nybygg medan lærarane på SLH hadde kontor i brakker. Arbeidsmåtene var også forskjellige. Ved RDH kunne ein førelese for store grupper. Lærarutdanninga føresette tettare oppfølging i mindre studentgrupper. Alt dette gjorde at det blei stor skilnad i undervisningsbyrda for lærarane ved dei to institusjonane. For nokre lærarar ved SLH var derfor «graset grønare på andre sida av gjerdet».

Dei to institusjonane hadde også ulike faglege ståstader. RDH hadde universitetsambisjonar og la seg tett opp mot akademiske standardar ved universiteta. Ved SLH var lærararbeid i barnehage og grunnskole målet. Det faglege måtte derfor balanserast mot fagdidaktikk, metodikk og praksis. Særleg opplevde engelskseksjonen ved SLH at det faglege kom altfor mykje i bakgrunnen i forhold til yrkesinnrettinga. Dei hadde meir sans for det akademiske opplegget ved RDH. I 1986 sende engelskseksjonane ved SLH og RDH eit framlegg til Det regionale høgskolestyret om at lærarane ved dei to institusjonane skulle samlokaliseras. Høgskolestyret aviste dette mellom anna ved å visa til at det kunne bli aktuelt med ein fusjon av alle høgskolane i Rogaland.

Lærarutdanninga ved Høgskolen i Stavanger 1994 – 2005

Statsråd Gudmund Hernes sette på 1990-talet i gong omfattande reformer i heile skole- og utdanningssystemet. Innanfor høgre utdanning var det 98 større og mindre høgskolar. Stortinget vedtok at talet på høgskolar ved samanslåingar skulle reduserast til 26. For Sør-Rogaland betydde dette at lærarhøgskolen skulle saman med seks andre inngå i *Høgskolen i Stavanger*. Dei to høgskolane i Nord-Rogaland gjekk saman med Høgskolen på Stord og etablerte *Høgskolen Stord/Haugesund*. Det regionale høgskolestyret skulle senda tilråding til departementet om korleis dei nye høgskolane skulle organiserast.

Høgskolestyret gjorde framlegg om at den nye høgskolen i Stavanger skulle ha sju avdelingar. Det store problemet for høgskolestyret blei korleis avdelingane for humanistiske fag og lærarutdanning skulle organiserast. Lærarutdanninga hadde over 1000 studentar og 54 fagleg tilsette. Det som kunne bli ei humanistisk avdeling, hadde litt over 400 studentar og eit fagpersonale på ca. 40. Fleirtalet i høgskolestyret, som bestod av eksternt politisk oppnemnde representantar, vedtok at det skulle overførast studentar og fagpersonale i kristendomskunnskap, norsk, engelsk og samfunnsfag frå lærarutdanninga til avdeling for humanistiske fag for å få nokolunde jamstore avdelingar. Det var eit sterkt mindretal som stemde mot dette vedtaket. Nokre av dei reiste til Stortinget for å prøva å få Jon Lilletun, som var formann i Kyrkje- og undervisningskomiteen, til å få endra vedtaket. Det blei likevel godkjent av departementet.

Avdeling for lærarutdanning skulle ha ansvaret for allmennlærarutdanninga, førskolelærarutdanninga og den praktisk-pedagogisk utdanninga, men det blei konflikter mellom dei to avdelingane når personale og ressursar skulle fordelast. Allmennlærarutdanninga kom dårlegast ut av dette. Dei to spesialpedagogiske sentra blei direkte underlag styret for HiS, og Fei-avdelinga blei etter kvart avvikla. Lærarutdanninga stod nokså ribba tilbake.

På 1990-talet var det på nasjonalt nivå mange utgreiingar og nye studieplanar for allmennlærarutdanninga. For dei som arbeidde i lærarutdanninga, blei det mykje arbeid med å tilpassa gjeldande planar til kvar tid. På lærarutdanningane var det ei stund allmennlærarstudentar som fylgde ulike planar. Planen som Kristin Clement fekk laga i 2003, var etter mi meining den beste.

Då «PISA- sjokket» kom i desember 2001, blei det viktig for regjeringa, med Kristin Clemet som statsråd, å styrkja det faglege nivået på alle område i skole – og

utdanningssystemet. Det var særleg viktig å skjerpa krava i «PISA- faga» norsk, matematikk og naturfag. I 2005 bestemte regjeringa at det skulle stillast krav om karakteren 3 i norsk og matematikk frå fullført vidaregåande opplæring for å kunna bli oppteken til allmennlærerutdanninga. Kravet blei endå meir skjerpa då det seinare blei bestemt at i matematikk skulle kravet vera 4. Flike lærarar i Rogaland har fortalt at dei ikkje kunne ha blitt lærarar med desse opptakskrava.

Lærerutdanninga ved Universitetet i Stavanger 2005 –

Då UiS blei etablert i 2005, blei allmennlærerutdanninga igjen samla i eit eige institutt. Dette gav eit godt grunnlag for vidareutvikling av utdanninga. I 2010 gjekk regjeringa Stoltenberg inn for å dela allmennlærerutdanninga i ei for barnesteget, 1 – 7, og i ei for ungdomssteget, 5 – 10. Dette skulle gi eit betre fagleg grunnlag for undervisning på anten barnesteget eller ungdomssteget. Det blei presisert at grunnskolelærerutdanninga skulle vera forskingsbasert. Todelinga var eit grunnleggjande brot med den lærerutdanningstradisjonen ein alltid hadde hatt om at lærerutdanninga skulle førebu studentane til å kunne arbeida i heile den obligatorisk fellesskolen.

Lærerutdanninga skifte nå namn frå *allmennlærerutdanning* til *grunnskolelærerutdanning*. Utdanninga for barnesteget skulle omfatte minst fire undervisningsfag i grunnskolen, der eitt av faga skulle vera på 60 studiepoeng og dei andre faga på minimum 30. Matematikk og norsk var obligatoriske og begynnaropplæringa skulle vektleggjast. Utdanninga for ungdomssteget skulle omfatte tre undervisningsfag, kvart på 60 studiepoeng. Ingen fag var obligatoriske. Hovudvekta skulle vera på fagleg fordjuping. Begge studieretningane skulle omfatte pedagogikk og elevkunnskap og variert opplæring i praksis. Særleg for små og mellomstore grunnskolar blei dette ei smal utdanning. For å dekke undervisninga i alle faga i grunnskolen må ein lærar med denne utdanninga ofte måtta undervisa i fag som han/ho ikkje har utdanning i.

I 2017 blei grunnskolelærerutdanninga gjort femårig med obligatorisk mastergrad. Ved UIS hadde ein alt hatt ei ordning frå 2011 om at lærarstudentar kunne ta mastergrad i sentrale fag i grunnskolen + spesialpedagogikk. Det hadde blitt stilt spesielle krav for å ta ei slik utdanning. At mastergrad nå blei obligatorisk, kunne medføra at somme studentar fekk vanskar med å fullføra studiet. At utdanninga blei femårig med mastergrad, kunne også påverka søkjartilgangen ved at ho blei oppfatta som lang og krevjande. For somme kan det vera eit spørsmål om læreryrket passar med personlege føresetnader og om det er eit yrke ein kan trivast i.

I utviklinga av grunnskolelærerutdanninga ved UiS er det blitt lagt vekt på å involvera studentane i forskingsaktivitetar. Det er også blitt lagt vekt på å styrkje samanhengen mellom teori og praksis, og samarbeidet mellom fagutdanninga og praksisfeltet. Det er mellom anna etablert «universitetsskolar» ved grunnskolar etter avtale med kommunar.

Til liks med andre lærerutdanningsinstitusjonar har ein også ved UiS opplevd sviktande søkjar tilgang og studieplassar har stått tomme. Dette er eit omfattande problem som har mange årsaker. Det finst dessverre ikkje noko kvikk- fiks løysing på problemet, men IGIS ved UiS har med den historiske forankringa si gode

føresetnader for å tilpassa seg nye og endra behov for grunnskolelærerutdanninga. Den nære kontakten med praksisfeltet er ein sentral faktor i dette arbeidet.

Litteratur:

Torleiv Skarstad, red: Stavanger lærarskole 25 år. 1954 – 1979.

Martha Lea, red: Vekst og utvikling. Lærerutdanninga i Stavanger 50 år. Tidvise skrifter. Humaniora, Kunst og Estetikk nr. 54. Universitetet i Stavanger.

Pedagogen, nr. 2 1986. Spesialnummer om Stavanger lærarhøgskole redigert av Sigmund Sunnanå.

Skolehistorisk Årbok for Rogaland 2016. Tema: Lærerutdanning i Rogaland. Utgitt av Skolemuseumslaget i Rogaland. Stavanger 2016.

Per Østerud, Sigmund Sunnanå, Åsulv Frøysnes: Norsk lærerutdanning i etterkrigstida. Ei utvikling i spenning mellom tradisjon og fornying. ABM-media a/s. 2015.

Dette er manuset til ein artikkel i festskriftet til lærerutdanningsjubileet ved UiS 2024. Tittelen på artikkelen er: Grunnskolelærerutdanning i Stavanger i 70 år – eit historisk tilbakeblikk.